

U S T A W A

z dnia 2018 r.

o biegłych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) warunki, tryb nabywania i utraty prawa do wykonywania czynności biegłego przez osoby fizyczne w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw;
- 2) warunki, tryb nabywania i utraty prawa do wydawania opinii przez instytucje naukowe lub specjalistyczne w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw;
- 3) organizację i zadania Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna, zwanego dalej „Instytut Ekspertyz Sądowych” lub „IES”;
- 4) sposób prowadzenia listy biegłych oraz listy certyfikowanych instytucji naukowych lub specjalistycznych;
- 5) zasady wykonywania czynności biegłego oraz zasady wydawania opinii przez instytucje naukowe lub specjalistyczne w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) biegłym – należy przez to rozumieć osobę fizyczną, która uzyskała certyfikat potwierdzający kompetencje i została wpisana na listę certyfikowanych biegłych;
- 2) instytucji naukowej – należy przez to rozumieć:
 - a) podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-7 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668),
 - b) podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, będący organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.);

- 3) instytucji specjalistycznej – należy przez to rozumieć podmiot nie będący instytucją naukową, dysponujący odpowiednim wyposażeniem laboratoryjno-badawczym i zatrudniający określoną w ustawie liczbę pracowników wpisanych na listę certyfikowanych biegłych;
- 4) certyfikacie lub certyfikacie kompetencji – należy przez to rozumieć certyfikat potwierdzający kwalifikacje i kompetencje osób fizycznych lub instytucji naukowych i specjalistycznych do wydawania opinii w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw;
- 5) postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw – należy przez to rozumieć postępowania prowadzone na podstawie kodeksów lub innych ustaw, w toku których dopuszczany jest dowód z opinii biegłego;
- 6) instytucji certyfikowanej – należy przez to rozumieć instytucje naukowe lub specjalistyczne, w tym również nie posiadające osobowości prawnej, jeżeli uzyskały certyfikat potwierdzający kompetencje i zostały wpisane na listę certyfikowanych instytucji.

Art. 3. Prawo do wydawania opinii i wykonywania innych czynności biegłego w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw mają biegli oraz instytucje certyfikowane, z zastrzeżeniem art. 4.

Art. 4. 1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, zwłaszcza gdy powołanie biegłego lub instytucji certyfikowanej jest niemożliwe lub znacznie utrudnione, do wykonywania czynności biegłego w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw może być powołana osoba lub instytucja nieposiadająca certyfikatu kompetencji i niewpisana na listy, o których mowa w art. 2 pkt 1 i 6, o której wiadomo, że ma odpowiednią wiedzę w danej dziedzinie, zwana dalej „biegłym do sprawy” lub „instytucją opiniującą do sprawy”.

2. Biegły do sprawy powinien spełniać wymogi, o których mowa w art. 10 pkt 2-11.

3. Każdy przypadek zlecenia wydania opinii biegłemu do sprawy lub instytucji opiniującej do sprawy, sąd, prokurator lub inny organ prowadzący postępowanie na podstawie ustawy, zgłasza za pośrednictwem systemu teleinformatycznego do dyrektora Instytutu Ekspertyz Sądowych.

4. Obowiązków biegłego do sprawy lub instytucji opiniującej do sprawy nie może pełnić osoba ani instytucja naukowa lub specjalistyczna, której odmówiono przyznania certyfikatu kompetencji – przez okres jednego roku od wydania ostatecznej decyzji w tej sprawie, lub

którą pozbawiono certyfikatu kompetencji – przez okres dwóch lat od wydania ostatecznej decyzji w tej sprawie.

5. W przypadku naruszenia zakazu nałożonego w ust. 4, okres, w ciągu którego osoba albo instytucja naukowa lub specjalistyczna, o której mowa w ust. 4, nie może ubiegać się o przyznanie jej certyfikatu kompetencji, ulega przedłużeniu o dwa lata.

Art. 5. Przed dopuszczeniem do czynności biegłego do sprawy organ prowadzący postępowanie może zasięgnąć od właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji albo Komendanta Stołecznego Policji informacji o tej osobie. Informacje uzyskuje się i sporządza w oparciu o dane zawarte w policyjnych systemach teleinformatycznych. Komendant Policji przedstawia pisemną informację o kandydacie organowi prowadzącemu postępowanie w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku.

Art. 6. Jeżeli do wykonywania czynności biegłego, o których mowa w art. 4 ust. 1, powołano instytucję naukową lub specjalistyczną nieposiadającą certyfikatu kompetencji i niewpisaną na listę certyfikowanych instytucji, do osób zatrudnionych w tej instytucji, wyznaczonych do wydawania opinii stosuje się odpowiednio przepis art. 5. Organ prowadzący postępowanie sprawdza informacje o jednostce nieposiadającej certyfikatu, zawarte w ogólnodostępnych rejestrach (KRS, CEiIDG).

Art. 7. Czynności biegłego związane z dostępem do informacji niejawnych wykonuje osoba dopuszczona do informacji niejawnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412 z późn. zm.).

Art. 8. 1. Tytuły „biegły” i „instytucja certyfikowana” podlegają ochronie prawnej.

2. Przy wykonywaniu czynności zawodowych, które nie zostały zlecone przez sąd lub organ uprawniony na podstawie ustawy do żądania wydania opinii, nie jest dopuszczalne posługiwanie się tytułem „biegły” ani „instytucja certyfikowana”.

Art. 9. 1. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, w sprawach o przyznanie certyfikatu potwierdzającego kompetencje, wpisu na listę certyfikowanych biegłych lub certyfikowanych instytucji, zawieszenia biegłego w wykonywaniu czynności i pozbawienia certyfikatu potwierdzającego kompetencje oraz zawieszenia uprawnień instytucji naukowej lub

specjalistycznej i skreślenia jej listy certyfikowanych instytucji, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

2. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie.

3. Minister Sprawiedliwości, zwany dalej „Ministrem”, ustali w drodze rozporządzenia, jednolity wykaz dyscyplin naukowych oraz specjalności, obejmujących poszczególne dziedziny nauk sądowych, zawody i umiejętności, w których dopuszczalne jest ubieganie się o przyznanie certyfikatu kompetencji. Przy ustalaniu wykazu dyscyplin naukowych, Minister weźmie pod uwagę klasyfikację dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych ustaloną przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668).

Rozdział 2

Biegli

Art. 10. Certyfikat potwierdzający kompetencje może uzyskać osoba fizyczna, która:

- 1) zna język polski; w przypadku cudzoziemców znajomość języka polskiego winna zostać urzędowo potwierdzona certyfikatem znajomości języka polskiego, wydanym na podstawie art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 412);
- 2) nie ukończyła 70 lat życia;
- 3) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 4) korzysta z pełni praw publicznych;
- 5) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 6) nie jest prowadzone przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 7) posiada nieposzlakowaną opinię i swoim zachowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania czynności biegłego;
- 8) posiada uprawnienia do wykonywania zawodu w dziedzinie, w której zamierza wykonywać czynności biegłego, o ile są wymagane;
- 9) nie podlega zakazowi wykonywania zawodu w dziedzinie, w której zamierza wykonywać czynności biegłego;

- 10) posiada teoretyczne wiadomości specjalne oraz co najmniej pięcioletnie doświadczenie w dziedzinie, w której zamierza wykonywać czynności biegłego;
- 11) posiada wiedzę w zakresie procedury postępowania prowadzonego na podstawie ustawy, niezbędną do występowania w sprawach, w których może wykonywać czynności biegłego, w szczególności w zakresie praw, obowiązków i odpowiedzialności prawnej biegłego.

Art. 11. 1. Przyznanie certyfikatu potwierdzającego kompetencje do wykonywania czynności biegłego osobie fizycznej, zwanej dalej „kandydatem”. następuje na jej wniosek.

2. Złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, następuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego udostępnionego do tego celu przez Ministra Sprawiedliwości.

3. Kandydat opatruje wniosek podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Art. 12. 1. Wniosek o przyznanie certyfikatu zawiera:

- 1) imiona i nazwisko kandydata;
- 2) numer PESEL, a w przypadku cudzoziemców nieposiadających numeru PESEL datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo lub obywatelstwa;
- 3) miejsce zamieszkania lub stałego pobytu;
- 4) adres do korespondencji, numer telefonu, adres poczty elektronicznej;
- 5) dziedziny i specjalności, spośród określonych przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 9 ust. 3, w których kandydat na biegłego zamierza wydawać opinie;
- 6) informację o uzyskanych stopniach naukowych, tytule naukowym, stopniach w zakresie sztuki, tytule w zakresie sztuki albo innych stopniach lub tytułach uzyskanych w określonej dziedzinie lub dyscyplinie naukowej albo artystycznej.

2. Do wniosku dołącza się:

- 1) informację o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego, a w przypadku cudzoziemców zaświadczenie o niekaralności wydane przez właściwe organy w państwie, w którym kandydat ma miejsce zamieszkania lub stałego pobytu, z tym że w przypadku, gdy w miejscu zamieszkania tych osób nie wydaje się takich zaświadczeń - zastępuje się je dokumentem zawierającym oświadczenie złożone przed właściwym organem sądowym, lub przed notariuszem;
- 2) oświadczenie, że nie jest prowadzone przeciwko kandydatowi postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;

- 3) dokumenty potwierdzające posiadanie teoretycznych wiadomości specjalnych, o których mowa w art. 10 pkt 10, w szczególności dyplom ukończenia studiów wyższych, studiów podyplomowych, dyplom ukończenia specjalistycznego szkolenia zawodowego w danej dziedzinie lub zaświadczenie o złożeniu egzaminu specjalistycznego;
- 4) dokumenty potwierdzające posiadanie odpowiednich uprawnień w dziedzinach, w których uzyskanie uprawnień zawodowych jest regulowane odrębnymi przepisami;
- 5) dokumenty potwierdzające wykonywanie przez okres co najmniej 5 lat praktyki zawodowej w dziedzinie objętej wnioskiem;
- 6) informację o wcześniejszym wykonywaniu czynności biegłego, ze wskazaniem organów procesowych na zlecenie których kandydat wydawał opinie;
- 7) rekomendację właściwego samorządu, stowarzyszenia zawodowego, cechu rzemieślniczego lub pracodawcy, u którego kandydat jest zatrudniony w swojej specjalności;
- 8) inne dokumenty, które mogą mieć wpływ na ocenę kwalifikacji kandydata do wykonywania czynności biegłego oraz dokumenty pozwalające ocenić dorobek zawodowy kandydata, w tym odpisy wcześniej wydanych opinii, poddane anonimizacji;
- 9) dowód uiszczenia opłaty od wniosku o przyznanie certyfikatu kompetencji.

3. Wnioskodawca nie dołącza rekomendacji, o której mowa w ust. 2 pkt 7, jeżeli w danej dziedzinie brak podmiotu uprawnionego do jej wydania. Dyrektor IES może z urzędu lub na wniosek kandydata odstąpić od wymogu złożenia rekomendacji, jeżeli uprawniony podmiot uchyla się od jej wydania.

Art. 13. 1. Za przeprowadzenie weryfikacji kwalifikacji, kompetencji i doświadczenia zawodowego kandydata oraz spełniania przez niego pozostałych przesłanek ubiegania się o certyfikat kompetencji i wpis na listę biegłych, IES przysługuje zwrot zryczałtowanych kosztów przeprowadzenia czynności certyfikacyjnych.

2. Wysokość zryczałtowanych kosztów, o których mowa w ust. 1 jest równa połowie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 60 pkt 5 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 123), z zastrzeżeniem postanowień ust. 3.

3. W przypadku, gdy weryfikacja kompetencji kandydata wymaga zasięgnięcia opinii Komitetu Standardów Opiniowania, zwanego dalej „Komitetem” lub „KSO”, albo wiąże się z postępowaniem skargowym przed sądem administracyjnym, wysokość zryczałtowanych

kosztów, o których mowa w ust. 1, ulega podwyższeniu do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, o której mowa w ust. 2.

Art. 14. 1. Dyrektor IES, w drodze decyzji, przyznaje certyfikat kompetencji albo odmawia jego przyznania. Certyfikat ustala na podstawie wykazu, o którym mowa w art. 9 ust. 3, dziedziny lub specjalności, w których biegły uprawniony jest do wydawania opinii.

2. Przed wydaniem decyzji dyrektor IES zasięga od właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji albo Komendanta Stołecznego Policji informacji o osobie ubiegającej się o przyznanie certyfikatu kompetencji. Informacje uzyskuje się i sporządza w oparciu o dane zawarte w policyjnych systemach teleinformatycznych. Komendant Policji przedstawia pisemną informację o kandydacie dyrektorowi IES w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku.

3. Przed wydaniem decyzji dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

Art. 15. 1. Komitet Standardów Opiniowania opiniuje wniosek o przyznanie certyfikatu kompetencji na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku.

2. Jeżeli wniosek jest niekompletny, zawiera niepełne dane lub Komitet uzna, że należy dołączyć inne dokumenty, o których mowa w art. 12 ust. 2 pkt 8, Komitet zwraca się do kandydata o jego uzupełnienie we wskazanym terminie. Nieuzupełnienie wniosku we wskazanym terminie stanowi podstawę do odmowy wydania opinii na temat kandydata przez KSO.

3. W razie uzasadnionych wątpliwości co do spełnienia przez kandydata wymogów, określonych w art. 10 pkt 8 i 10, Komitet zwraca się do właściwej instytucji lub organu o udzielenie informacji pozwalających na weryfikację danych zawartych we wniosku.

4. Komitet Standardów Opiniowania może zobowiązać kandydata do:

- 1) udziału w rozmowie kwalifikacyjnej,
 - 2) sporządzenia próbnej opinii w zakresie dziedziny objętej wnioskiem,
- w celu potwierdzenia posiadanych przez niego kwalifikacji.

5. Odmowa udziału w rozmowie kwalifikacyjnej lub sporządzenia próbnej opinii albo, mimo wyrażenia zgody na dokonanie tych czynności, uchylanie się od nich, stanowi podstawę do odmowy wydania opinii na temat kandydata przez KSO.

Art. 16. 1. Decyzja o odmowie przyznania certyfikatu kompetencji nie stanowi przeszkody do ponownego ubiegania się przez kandydata o jego przyznanie, jednakże wniosek złożony przed upływem 1 roku od daty wydania ostatecznej decyzji o odmowie przyznania certyfikatu pozostawia się bez rozpoznania.

2. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez dyrektora Instytutu Ekspertyz Sądowych kandydatowi przysługuje prawo wniesienia odwołania do przewodniczącego rady naukowej IES. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem dyrektora IES w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji kandydatowi. W odwołaniu kandydat może wnioskować o poddanie go egzaminowi sprawdzającemu wiedzę i kompetencję z dziedziny lub specjalności, z zakresu której ubiega się o przyznanie certyfikatu kompetencji.

3. Decyzja przewodniczącego rady naukowej IES jest ostateczna. Kandydat może ją zaskarżyć do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.).

Art. 17. Biegły, któremu przyznano certyfikat kompetencji składa wobec prezesa Sądu Okręgowego właściwego miejscowo ze względu na miejsce zamieszkania biegłego, przyrzeczenie według następującej roty:

„Świadomy znaczenia moich słów i odpowiedzialności przed prawem, przyrzekam uroczyście, że czynności biegłego będę wykonywać sumiennie i bezstronnie, dochowując tajemnicy prawnie chronionej.”.

Art. 18. 1. Biegły, któremu przyznano certyfikat i który złożył ślubowanie jest wpisywany na listę certyfikowanych biegłych.

2. Ważność certyfikatu kompetencji wygasa po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o jego przyznaniu stała się ostateczna.

Art. 19. 1. Do wniosku o przyznanie certyfikatu na okres kolejnych 5 lat, jeżeli nie nastąpiła przerwa w wykonywaniu czynności biegłego, biegły jest obowiązany dołączyć dokumenty wymienione w art. 12 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz pkt 4-9, a także przedstawić dokumenty świadczące o doskonaleniu kwalifikacji w zakresie swojej specjalności, zgodnie z obowiązkiem określonym w art. 68 ust. 1 pkt 2 i prowadzoną dokumentację dotyczącą wydawanych opinii w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw, o której mowa w art. 69 ust. 2.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się najwcześniej na 6 miesięcy a najpóźniej na 3 miesiące przed upływem terminu wygaśnięcia ważności certyfikatu.

Art. 20. 1. Dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych zawiesza, w drodze decyzji, uprawnienia biegłego wynikające z certyfikatu potwierdzającego kompetencje, jeżeli:

- 1) jest prowadzone postępowanie o częściowe lub całkowite ubezwłasnowolnienie biegłego;
- 2) przeciwko biegłemu jest prowadzone postępowanie, w którym można orzec zakaz wykonywania zawodu w dziedzinie, w której biegły wykonuje czynności biegłego;
- 3) przeciwko biegłemu jest prowadzone postępowanie, w którym można orzec o cofnięciu uprawnień do wykonywania zawodu w dziedzinie, w której biegły wykonuje czynności biegłego;
- 4) przeciwko biegłemu jest prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 5) biegły nie dopełnił obowiązku określonego w art. 68 ust. 1 pkt 1.

2. Dyrektor IES może zawiesić, w drodze decyzji, uprawnienia biegłego wynikające z certyfikatu kompetencji, jeżeli:

- 1) wniósł o to sam biegły z powodu długotrwałej choroby lub z innych ważnych przyczyn;
- 2) przeciwko biegłemu jest prowadzone postępowanie o nieumyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego;
- 3) zostaną stwierdzone okoliczności wskazujące na nienależyte wykonywanie czynności przez biegłego, w szczególności nie wydanie zleconej opinii przez okres dłuższy niż jeden rok, opracowanie opinii wadliwie lub nierzetelnie, niezgodnie z zakresem pytań postawionych w wezwaniu do wydania opinii przez organ prowadzący postępowanie, lub z niedającym się usprawiedliwić opóźnieniem.

3. Przed wydaniem decyzji na podstawie ust. 1 pkt 5 lub ust. 2 pkt 3, dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

4. Zawieszenie, o którym mowa w ust. 1 lub 2, trwa do czasu ustania przyczyny zawieszenia, nie dłużej niż do upływu terminu ważności certyfikatu.

5. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, biegłemu przysługują środki odwoławcze przewidziane w art. 16 ust. 2 i 3.

Art. 21. W okresie zawieszenia dyrektor IES może, na uzasadniony wniosek biegłego, uchylić decyzję, o której mowa w art. 20 ust. 1 lub 2. Przed podjęciem decyzji dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

Art. 22. 1. Dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych stwierdza wygaśnięcie certyfikatu przed upływem okresu jego ważności w przypadku:

- 1) śmierci biegłego;
- 2) ukończenia przez biegłego 70 roku życia; wygaśnięcie certyfikatu stwierdza się na koniec miesiąca kalendarzowego, w którym biegły ukończył 70 lat;
- 3) rezygnacji z certyfikatu kompetencji.

2. Dyrektor IES pozbawia biegłego, w drodze decyzji, certyfikatu kompetencji w przypadku:

- 1) prawomocnego skazania biegłego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 2) niespełniania przez biegłego wymogów, o których mowa w art. 10 pkt 3-5 oraz pkt 8-9 i 11.

3. Dyrektor IES może pozbawić biegłego, w drodze decyzji, certyfikatu kompetencji z innych ważnych powodów, w szczególności w razie nieuzasadnionej odmowy wydania opinii albo wydania opinii nierzetelnej lub rażąco wadliwej, niezgodnie z zakresem pytań postawionych w wezwaniu do wydania opinii przez organ prowadzący postępowanie, lub z niedającym się usprawiedliwić opóźnieniem.

4. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 3, dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

5. Od decyzji, o których mowa w ust. 2 i 3, biegłemu przysługują środki odwoławcze przewidziane w art. 16 ust. 2 i 3.

6. Dyrektor IES o pozbawieniu biegłego certyfikatu potwierdzającego kompetencje albo zawieszeniu uprawnień z niego wynikających informuje podmioty wymienione w art. 12 ust. 2 pkt 7.

Art. 23. 1. Podmiot prowadzący postępowanie na podstawie ustawy, który w ramach swoich czynności powziął wiadomość o okolicznościach, które stanowią albo mogą stanowić podstawę pozbawienia biegłego certyfikatu albo zawieszenia uprawnień z niego wynikających, zawiadamia o tym dyrektora IES.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się do dyrektora IES z wnioskiem o zawieszenie uprawnień biegłego wynikających z certyfikatu albo pozbawienie biegłego tego

certyfikatu w razie stwierdzenia okoliczności wymienionej w art. 20 ust. 2 pkt 3 albo w art. 22 ust. 3.

Art. 24. Biegły pozbawiony certyfikatu może ubiegać się ponownie o jego przyznanie nie wcześniej niż po upływie dwóch lat od dnia wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie pozbawienia certyfikatu.

Rozdział 3

Instytucje naukowe i specjalistyczne

Art. 25. 1. Certyfikat kompetencji może uzyskać instytucja naukowa lub specjalistyczna, która:

- 1) spełnia warunki organizacyjne i techniczne oraz posiada wyposażenie laboratoryjno-badawcze, niezbędne do samodzielnego prowadzenia badań i opracowywania opinii w danej dziedzinie i specjalności;
- 2) w zakresie dziedziny i specjalności, w której instytucja naukowa lub specjalistyczna zamierza wydawać opinie, zatrudnia na podstawie stosunku pracy niezbędną do realizacji zadań liczbę osób spełniających wymogi, określone w art. 10, upoważnionych do sporządzania w jej imieniu opinii.

2. Uznaje się, iż wymóg określony w ust. 1 pkt 2 został spełniony, jeżeli:

- 1) w instytucji naukowej lub specjalistycznej na każdych 5 pracowników merytorycznych biorących udział w sporządzaniu opinii z danej dziedziny przypada co najmniej jeden biegły posiadający certyfikat kompetencji w tej dziedzinie, który autoryzuje opinie wydawane przez tę instytucję;
- 2) ten sam biegły posiadający certyfikat kompetencji, został zaliczany do minimum kadrowego co najwyżej dwóch instytucji certyfikowanych, bez względu na łączące ją z nimi stosunki prawne.

Art. 26. 1. Przyznanie certyfikatu kompetencji następuje na wniosek instytucji naukowej lub specjalistycznej, zwanej dalej „wnioskodawcą”.

2. Za jednostki certyfikowane uznaje się z mocy ustawy następujące instytucje wydające opinie w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw: Instytut Ekspertyz Sądowych, Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji, zakłady medycyny sądowej publicznych szkół wyższych i laboratoria kryminalistyczne Policji.

3. Złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, następuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego udostępnionego do tego celu przez Ministra Sprawiedliwości.

4. Osoba lub osoby reprezentujące wnioskodawcę opatrują wniosek podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Art. 27. 1. Wniosek o przyznanie certyfikatu powinien zawierać:

- 1) nazwę oraz siedzibę instytucji naukowej lub specjalistycznej;
 - 2) formę prawną prowadzonej działalności;
 - 3) numer REGON oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli zostały nadane;
 - 4) numer i datę wpisu do właściwego rejestru w przypadku obowiązku rejestracji prowadzonej działalności;
 - 5) dziedziny i specjalności, spośród określonych przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 9 ust. 3, w których instytucja naukowa lub specjalistyczna zamierza wydawać opinie;
2. Do wniosku dołącza się:
- 1) opis warunków organizacyjnych i technicznych oraz posiadanego wyposażenia laboratoryjno-badawczego;
 - 2) listę osób uprawnionych do wydawania opinii w imieniu instytucji naukowej lub specjalistycznej, z podaniem ich specjalności i wskazaniem, które z tych osób posiadają certyfikaty kompetencji biegłego;
 - 3) stanowiska osób, o których mowa w pkt 2, zajmowane w instytucji naukowej lub specjalistycznej, ze wskazaniem formy zatrudnienia;
 - 4) łączną liczbę pracowników merytorycznych zatrudnianych w instytucji naukowej lub specjalistycznej;
 - 5) wykaz zewnętrznych testów kompetencji i kontroli międzylaboratoryjnej oraz standardów badań, w których bierze udział instytucja naukowa lub specjalistyczna, wraz z ewentualnymi certyfikatami uczestnictwa w nich;
 - 6) dowód uiszczenia opłaty od wniosku o przyznanie certyfikatu i wpis na listę instytucji naukowych i specjalistycznych.

3. Wnioskodawca nie dołącza wykazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 5, jeżeli w danej dziedzinie lub specjalności brak jest krajowych lub zagranicznych podmiotów przeprowadzających tego rodzaju testy.

Art. 28. 1. Za przeprowadzenie weryfikacji kompetencji i spełniania warunków niezbędnych do samodzielnego prowadzenia badań i opracowywania opinii oraz spełniania przez instytucję naukową lub specjalistyczną pozostałych przesłanek ubiegania się o przyznanie certyfikatu kompetencji i wpis na listę instytucji naukowych i specjalistycznych, IES przysługuje zwrot zryczałtowanych kosztów przeprowadzenia czynności certyfikacyjnych.

2. Wysokość zryczałtowanych kosztów, o których mowa w ust. 1 wynosi 3-krotności kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 60 pkt 5 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 123), z zastrzeżeniem postanowień ust. 3.

3. W przypadku, gdy weryfikacja kompetencji instytucji naukowej lub specjalistycznej i posiadanego przez nią wyposażenia laboratoryjno-badawczego wymaga zasięgnięcia opinii Komitetu Standardów Opiniowania albo wiąże się z postępowaniem skargowym przed sądem administracyjnym, wysokość zryczałtowanych kosztów, o których mowa w ust. 1, ulega podwyższeniu do 5-krotności kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, o której mowa w ust. 2.

Art. 29. 1. Dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych, w drodze decyzji, przyznaje certyfikat kompetencji albo odmawia jego przyznania. Certyfikat ustala na podstawie wykazu, o którym mowa w art. 9 ust. 3, dziedziny lub specjalności, w których instytucja certyfikowana uprawniona jest do wydawania opinii.

2. Przed wydaniem decyzji dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

3. Komitet, za zgodą instytucji naukowej lub specjalistycznej, może dokonać sprawdzenia warunków technicznych i organizacyjnych oraz wyposażenia laboratoryjno-badawczego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1. Instytucja naukowa lub specjalistyczna jest obowiązana udostępnić urządzenia techniczne oraz wyposażenie, a także dane o tych urządzeniach i wyposażeniu, niezbędne do przeprowadzenia sprawdzenia.

4. Komitet Standardów Opiniowania opiniuje wniosek na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz ustaleń z przeprowadzonego sprawdzenia warunków technicznych i organizacyjnych, o którym mowa w ust. 3, po przeprowadzeniu rozmowy kwalifikacyjnej z przedstawicielem instytucji naukowej lub specjalistycznej. Przepis art. 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Odmowa wyrażenia zgody na dokonanie sprawdzenia, o którym mowa w ust. 3 albo, mimo wyrażenia zgody na dokonanie takiego sprawdzenia, uchylanie się od niego, stanowi podstawę do odmowy wydania opinii na temat wnioskodawcy przez KSO.

Art. 30. 1. Decyzja o odmowie przyznania certyfikatu kompetencji nie stanowi przeszkody do ponownego ubiegania się o jego przyznanie, jednakże wniosek złożony przed upływem 1 roku od daty wydania ostatecznej decyzji o odmowie przyznania certyfikatu pozostawia się bez rozpoznania.

2. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez dyrektora Instytutu Ekspertyz Sądowych wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia odwołania do przewodniczącego rady naukowej IES. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem dyrektora IES w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji instytucji naukowej lub specjalistycznej.

3. Decyzja przewodniczącego rady naukowej IES jest ostateczna. Wnioskodawca może ją zaskarżyć do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Art. 31. 1. Ważność certyfikatu kompetencji wygasa po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o jego przyznaniu stała się ostateczna.

Art. 32. 1. Do wniosku o przyznanie certyfikatu kompetencji na okres kolejnych 5 lat, jeżeli nie nastąpiła przerwa w wykonywaniu czynności instytucji certyfikowanej, instytucja jest obowiązana dołączyć dokumenty wymienione w art. 27 ust. 2 i prowadzoną dokumentację dotyczącą wydawanych opinii w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw, o której mowa w art. 69 ust. 2.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się najwcześniej na 6 miesięcy a najpóźniej na 3 miesiące przed upływem terminu ważności certyfikatu.

Art. 33. 1. Dyrektor IES, w drodze decyzji, zawiesza w całości lub w części uprawnienia instytucji certyfikowanej wynikające z certyfikatu kompetencji, jeżeli:

- 1) w sprawie instytucji jest prowadzone postępowanie o wykreślenie z rejestru, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 4;
- 2) jest prowadzone postępowanie o częściowe albo całkowite ubezwłasnowolnienie osoby, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2;

- 3) przeciwko osobie, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2, jest prowadzone postępowanie, w którym można orzec zakaz wykonywania zawodu albo cofnięcie uprawnień do wykonywania zawodu w dziedzinie, w której osoba ta jest upoważniona do wydawania opinii w imieniu instytucji naukowej lub specjalistycznej;
- 4) przeciwko osobie, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2, jest prowadzone postępowanie w sprawie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

2. Dyrektor Instytutu, w drodze decyzji, może zawiesić w całości lub w części, uprawnienia instytucji certyfikowanej wynikające z certyfikatu kompetencji, jeżeli:

- 1) wniosła o to sama instytucja z powodu długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej wydawanie opinii, w szczególności z powodu długotrwałej choroby osoby, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2;
- 2) przeciwko osobie, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2, jest prowadzone postępowanie o nieumyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 3) zostaną stwierdzone okoliczności wskazujące na nienależyte wykonywanie czynności przez instytucję, w szczególności nie wydanie zleconej opinii przez okres dłuższy niż jeden rok, opracowanie opinii wadliwie lub nierzetelnie, niezgodnie z zakresem pytań postawionych w wezwaniu do wydania opinii przez organ prowadzący postępowanie, lub z niedającym się usprawiedliwić opóźnieniem.

3. Zawieszenie, o którym mowa w ust. 1 lub 2, można ograniczyć do określonej dziedziny lub specjalności albo osoby, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2; w takim przypadku uprawnienia zawiesza się częściowo.

4. Przed wydaniem decyzji na podstawie ust. 2 pkt 3, dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

5. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, instytucji certyfikowanej przysługują środki odwoławcze przewidziane w art. 30 ust. 2 i 3.

Art. 34. W okresie zawieszenia dyrektor IES może, na uzasadniony wniosek instytucji certyfikowanej, uchylić decyzję, o której mowa w art. 33 ust. 1 lub 2. Przed podjęciem decyzji dyrektor Instytutu może zasięgnąć opinii KSO.

Art. 35. 1. Dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych stwierdza wygaśnięcie certyfikatu przed upływem okresu jego ważności w przypadku:

- 1) likwidacji instytucji;
- 2) rezygnacji instytucji z przyznanego certyfikatu.

2. Dyrektor IES pozbawia instytucję certyfikowaną, w drodze decyzji, certyfikatu potwierdzającego kompetencje w przypadku:

- 1) niespełniania warunków organizacyjnych i technicznych oraz nieposiadania wyposażenia laboratoryjno-badawczego, niezbędnego do samodzielnego prowadzenia badań i opracowywania opinii w danej dziedzinie i specjalności;
- 2) prawomocnego skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe osoby, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2;
- 3) niespełniania wymogów, o których mowa w art. 10, przez osobę, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2;
- 4) niezatrudniania odpowiedniej liczby osób, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2.

3. Dyrektor IES, może pozbawić instytucję certyfikowaną, w drodze decyzji, certyfikatu potwierdzającego kompetencje z innych ważnych powodów, w szczególności w razie nieuzasadnionej odmowy wydania opinii, wydania opinii nierzetelnej lub rażąco wadliwej, niezgodnie z zakresem zleconej opinii przez organ prowadzący postępowanie lub z niedającym się usprawiedliwić opóźnieniem, a także wydania opinii niesamodzielnie.

4. Pozbawienie certyfikatu, o którym mowa w ust. 2 lub 3, można ograniczyć do określonej dziedziny lub specjalności albo osoby, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2; w takim przypadku pozbawienie certyfikatu następuje w zakresie, w jakim instytucja certyfikowana nie spełnia wymogów ustawowych.

5. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 3, dyrektor IES może zasięgnąć opinii Komitetu Standardów Opiniowania.

6. Od decyzji, o których mowa w ust. 2 i 3, instytucji certyfikowanej przysługują środki odwoławcze przewidziane w art. 30 ust. 2 i 3.

Art. 36. 1. Podmiot prowadzący postępowanie na podstawie ustawy, który powyższe w ramach swoich czynności wiadomość o okolicznościach które stanowią albo mogą stanowić podstawę pozbawienia instytucji certyfikowanej certyfikatu kompetencji albo zawieszenia uprawnień z niego wynikających, zawiadamia o tym dyrektora IES.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się do dyrektora IES z wnioskiem o zawieszenie uprawnień instytucji certyfikowanej wynikających z certyfikatu kompetencji albo pozbawienie tego certyfikatu w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 33 ust. 2 pkt 3 albo w art. 35 ust. 3.

Rozdział 4

Instytut Ekspertyz Sądowych

Art. 37. 1. Tworzy się państwową jednostkę organizacyjną pod nazwą Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna z siedzibą w Krakowie, zwaną dalej „Instytutem Ekspertyz Sądowych”.

2. Instytut Ekspertyz Sądowych posiada osobowość prawną.

3. Instytut Ekspertyz Sądowych działa na podstawie ustawy oraz statutu.

4. Instytut Ekspertyz Sądowych ma prawo używania pieczęci urzędowej, o której mowa w art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz pieczęciach państwowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 441 i 1669).

5. Instytut Ekspertyz Sądowych może używać nazwy skróconej „IES”.

Art. 38. 1. W skład Instytutu Ekspertyz Sądowych mogą wchodzić oddziały zamiejscowe jako wyodrębnione jednostki organizacyjne.

Oddział zamiejscowy tworzy, za zgodą rady naukowej, Dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych.

2. Organizację oddziałów zamiejscowych i zakres ich zadań określa regulamin ustalony przez dyrektora Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Art. 39. 1. Do podstawowego zakresu działania Instytutu, należy:

- 1) działalność na potrzeby wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania w dziedzinie nauk sądowych i dyscyplin im pokrewnych, realizowana poprzez wydawanie opinii na zlecenie sądów, prokuratur oraz innych podmiotów uprawnionych do prowadzenia na podstawie ustaw postępowań, w toku których dopuszczany jest dowód z opinii biegłego;
- 2) działalność na potrzeby wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania w dziedzinie nauk sądowych i dyscyplin im pokrewnych, realizowana poprzez prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych;
- 3) weryfikowanie kwalifikacji i kompetencji kandydatów na biegłych oraz biegłych;
- 4) prowadzenie działalności szkoleniowej i edukacyjnej z zakresu poszczególnych dyscyplin nauk sądowych i dyscyplin im pokrewnych;;
- 5) prowadzenie działalności wydawniczej;

3. Szczegółowy zakres działania i organizację Instytutu Ekspertyz Sądowych określa statut uchwalany przez radę naukową.

Art. 40. 1. Instytut Ekspertyz Sądowych może prowadzić działalność gospodarczą w szczególności w zakresie działalności opiniodawczej, certyfikacyjnej, szkoleniowej i edukacyjnej, a także opracowywania testów kompetencji i kontroli międzylaboratoryjnej oraz standardów badań.

3. Działalność gospodarcza, o której mowa w ust. 1 jest wyodrębniona pod względem finansowym i rachunkowym z działalności, o której mowa w art. 39 ust. 1 i nie może być finansowana ze środków pochodzących z budżetu państwa.

4. Dochód z działalności gospodarczej, o której mowa w ust. 1, może służyć wyłącznie realizacji zadań Instytutu Ekspertyz Sądowych, o których mowa w art. 39 ust. 1.

Art. 41. Instytut Ekspertyz Sądowych działa na podstawie rocznych lub wieloletnich planów działalności ustalanych przez dyrektora.

Art. 42. Organami Instytutu są:

- 1) dyrektor,
- 2) rada naukowa.

Art. 43. 1. Dyrektora powołuje na czteroletnią kadencję Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii rady naukowej.

2. Dyrektor powołuje swoich zastępców i wyznacza zakres ich zadań. 3. Wynagrodzenie dyrektora i zastępców dyrektora ustala rada naukowa. Do wynagrodzenia dyrektora, zastępców dyrektora i głównego księgowego nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1252).

5. Ta sama osoba może pełnić funkcję dyrektora instytutu nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Art. 44. 1. Dyrektorem może być osoba, która:

- 1) posiada co najmniej stopień naukowy doktora;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 4) posiada co najmniej dwuletnie doświadczenie w zarządzaniu zespołami pracowniczymi;
- 5) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo ścigane z oskarżenia

publicznego lub przestępstwo skarbowe;

- 6) nie została ukarana zakazem pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi, o którym mowa w art. 31 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1311 i 2110 oraz z 2018 r. poz. 1000);
- 7) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie służyła w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 2186, z późn. zm.) oraz nie współpracowała z tymi organami

2. Przed powołaniem na stanowisko dyrektora osoba powoływana składa oświadczenie o spełnieniu wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 1-5, a w przypadku osób urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r. – także oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.

Art. 45. 1. Minister Sprawiedliwości odwołuje dyrektora w przypadku:

- 1) rezygnacji ze stanowiska;
- 2) gdy dyrektor stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków na skutek choroby;
- 3) gdy w złożonym oświadczeniu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 pkt 7 ustawy, zataił on fakt pracy, współpracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa;
- 4) zaprzestania spełniania wymagań, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 2-3 i 5-6;
- 5) niezatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego instytutu lub jego nieprzedstawienia w terminie określonym w art. 46 ust. 2 pkt 3.

3. Minister Sprawiedliwości może odwołać dyrektora na wniosek rady naukowej ze względu na niewywiązywanie się ze swoich obowiązków albo działanie na szkodę instytutu. Wniosek wymaga podjęcia przez radę naukową uchwały większością 2/3 głosów wszystkich członków rady uprawnionych do głosowania.

4. W przypadku opróżnienia stanowiska dyrektora Minister Sprawiedliwości powierza zastępcy dyrektora instytutu, a w razie braku zastępcy – innemu pracownikowi Instytutu Ekspertyz Sądowych, pełnienie obowiązków dyrektora do czasu powołania nowego dyrektora

Art. 46. 1. Do obowiązków dyrektora należy w szczególności:

- 1) kierowanie pracami Instytutu Ekspertyz Sądowych i reprezentowanie go na zewnątrz;
- 2) prowadzenie polityki kadrowej Instytutu Ekspertyz Sądowych i podejmowanie czynności w sprawach z zakresu prawa pracy względem pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych;
- 3) sprawowanie zarządu mieniem Instytutu Ekspertyz Sądowych i odpowiadanie za jego wykorzystanie na realizację zadań statutowych;
- 4) prowadzenie gospodarki finansowej Instytutu;
- 5) ustalanie rocznych i wieloletnich planów działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych, po uzyskaniu opinii rady naukowej;
- 6) ustalanie, po zasięgnięciu opinii rady naukowej, regulaminu organizacyjnego Instytutu Ekspertyz Sądowych, określającego jego wewnętrzną strukturę oraz zakres zadań komórek organizacyjnych;
- 7) ustalanie, po zasięgnięciu opinii rady naukowej, regulaminu pracy Instytutu Ekspertyz Sądowych oraz innych regulaminów wewnętrznych, których wydanie przewidują odrębne przepisy;
- 8) ustalanie, po zasięgnięciu opinii rady naukowej, regulaminu wyborów do rady naukowej,
- 9) zatrudnianie zastępców dyrektora i głównego księgowego.

2. Dyrektor sporządza:

- 1) projekty planu działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych,
- 2) projekt rocznego planu finansowego Instytutu Ekspertyz Sądowych, z uwzględnieniem terminów określanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych dla materiałów do projektu ustawy budżetowej,
- 3) roczne sprawozdanie finansowe Instytutu Ekspertyz Sądowych, które po zaopiniowaniu przez radę naukową instytutu przedkłada Ministrowi Sprawiedliwości w terminie do dnia 31 marca każdego roku;
- 4) roczne sprawozdanie z działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych, które po zaopiniowaniu przez radę naukową instytutu przedkłada Ministrowi.

3. Dyrektor podejmuje decyzje we wszystkich sprawach dotyczących Instytutu Ekspertyz Sądowych, z wyjątkiem spraw należących do zakresu działania rady naukowej na mocy ustawy lub statutu. Dyrektor może udzielić upoważnienia pracownikowi Instytutu Ekspertyz Sądowych do podejmowania w jego imieniu określonych decyzji lub czynności, a także pełnomocnictwa do reprezentowania Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Art. 47. 1. Rada naukowa Instytutu Ekspertyz Sądowych jest jego organem stanowiącym, inicjującym, opiniodawczym i doradczym w zakresie działalności ustawowej i statutowej oraz w sprawach rozwoju kadry naukowej i badawczo-technicznej.

2. Do zadań rady naukowej należy:

- 1) uchwalenie statutu Instytutu Ekspertyz Sądowych oraz zmian statutu;
- 2) wydawanie opinii na temat kwalifikacji osób na stanowisko dyrektora;
- 3) ustalanie wynagrodzeń dyrektora i zastępców dyrektora;
- 3a) wyrażanie zgody na utworzenie zamiejscowego oddziału Instytutu Ekspertyz Sądowych;
- 4) opiniowanie:
 - a) projektów planów działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych;
 - c) projektów rocznych planów finansowych Instytutu Ekspertyz Sądowych;
 - d) rocznych sprawozdań z wykonania zadań Instytutu Ekspertyz Sądowych;
 - e) rocznego sprawozdania finansowego Instytutu Ekspertyz Sądowych;
 - g) projektu regulaminu organizacyjnego Instytutu Ekspertyz Sądowych, projektu regulaminu wyborów do rady naukowej, projektu regulaminu pracy Instytutu Ekspertyz Sądowych;
 - h) projektu regulaminu zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej oraz zasad komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych;
 - i) kwalifikacji osób na stanowiska pracowników naukowych i badawczo-technicznych oraz dokonywanie okresowej oceny dorobku naukowego i technicznego tych pracowników,

3. W skład rady naukowej wchodzi 12 członków.

4. Kadencja rady naukowej trwa 5 lat.

5. Na czele rady naukowej stoi przewodniczący rady, wybierany przez radę spośród jej członków.. Rada naukowa może wybrać do 3 osób jako zastępców przewodniczącego.

6. Członkom rady naukowej mającym inne miejsce zamieszkania niż miejsce posiedzeń rady przysługują diety, zwrot kosztów podróży i noclegów związanych z uczestnictwem w tych posiedzeniach, na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy.

8 Wynagrodzenia członków rady naukowej niebędących pracownikami Instytutu Ekspertyz Sądowych za udział w posiedzeniu rady wynosi 15%, sekretarza 20%, zastępcy przewodniczącego 25% a przewodniczącego 30% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 48. 1. W skład rady naukowej wchodzi:

- 1) 2 pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych posiadających stopień naukowy doktora habilitowanego lub tytuł naukowy,;
- 2) 2 pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych posiadających stopień naukowy doktora;
- 3) 1 pracownik naukowy Instytutu Ekspertyz Sądowych nieposiadający stopnia naukowego doktora, doktora habilitowanego ani tytułu naukowego lub pracownik badawczo-techniczny;
- 4) 7 osób spoza Instytutu Ekspertyz Sądowych posiadających co najmniej stopień naukowy doktora lub wyróżniających się wiedzą i dorobkiem naukowym w zakresie działania Instytutu Ekspertyz Sądowych.

2. Ustalenie składu osobowego rady naukowej następuje:

- 1) w drodze wyborów, których tryb przeprowadzania określa szczegółowo statut, pracownicy instytutu wybierają 5 pracowników wskazanych w ust. 1 pkt 1 – 3;
- 2) w drodze powołania przez Ministra Sprawiedliwości 7 osób spoza instytutu, wskazanych w ust. 1 pkt 4.

3. Wymagania, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 2-3 i 5-7 oraz w ust. 2, stosuje się do członków rady naukowej.

Art. 48a. 1. Mandat członka rady naukowej wygasa przed upływem kadencji rady na skutek rezygnacji z pełnienia funkcji członka rady naukowej lub śmierci członka rady.

2. Minister odwołuje powołanego członka rady naukowej w przypadku:

- 1) stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków na skutek choroby;
- 2) zaprzestania spełniania wymagań, o których mowa w 44 ust. 1 pkt 2-3 i 5-7.

Art. 49. 1. W przypadku, gdy członek rady naukowej w nie realizuje obowiązków związanych z członkostwem w Radzie lub zachodzą okoliczności wskazujące na to, że

członek rady naukowej przestał dawać rękojmię należytego wykonywania swojej funkcji lub, że dalsze pełnienie przez niego tej funkcji może szkodzić dobremu imieniu lub wizerunkowi Instytutu Ekspertyz Sądowych, rada naukowa może podjąć bezwzględną większością głosów uchwałę o zawieszeniu członka rady w sprawowaniu tej funkcji i upoważnić przewodniczącego rady do wystąpienia do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o odwołanie członka rady.

2. Jeśli wniosek o którym mowa w ust. 1 dotyczy przewodniczącego rady naukowej, podpisuje go jeden z zastępców przewodniczącego lub co najmniej 7 członków rady.

3. W razie uwzględnienia przez Ministra Sprawiedliwości wniosku o którym mowa w ust. 1 i 2, nowy członek rady naukowej zostaje wybrany lub powołany na okres do końca kadencji rady w taki sam sposób, w jaki była wybrana lub powołana osoba, którą ma zastąpić – powołanie przez Ministra Sprawiedliwości lub w wyborach uzupełniających określonych w statucie instytutu.

4. Przepis ust. 3 stosuje się w przypadku wygaśnięcia mandatu członka rady naukowej instytutu w sytuacjach przewidzianych w art. 48 ust. 4 i 5.

Art. 50. 1. Ogólne warunki zatrudniania pracowników reguluje statut.

2. Zatrudnienie pracownika naukowego jest poprzedzone konkursem. Kryteria i tryb ogłaszania i przeprowadzania konkursów na stanowiska naukowe określa statut.

3. W Instytucie Ekspertyz Sądowych może być zatrudniona wyłącznie osoba, która nie pełniła służby zawodowej ani nie pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1721), ani nie była ich współpracownikiem.

4. Przy naborze do pracy w Instytucie Ekspertyz Sądowych, kandydaci urodzeni przed dniem 1 sierpnia 1972 r. są obowiązani do złożenia oświadczenia dotyczącego pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa, lub współpracy z tymi organami.

5. W Instytucie Ekspertyz Sądowych nie może istnieć stosunek bezpośredniej podległości służbowej między małżonkami oraz osobami pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia.

Art. 51. Warunki wynagradzania pracowników Instytucie Ekspertyz Sądowych określone są w zakładowym regulaminie wynagradzania ustalonym przez dyrektora instytutu zgodnie z art. 77² ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 52. 1. 1. Instytut prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na podstawie rocznego planu finansowego, ustalanego w układzie zadaniowym, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 ze zm.).

2. Podstawę gospodarki finansowej instytutu, w okresie od dnia 1 stycznia do dnia zaopiniowania przez Radę Instytutu projektu rocznego planu finansowego instytutu, stanowi projekt planu przygotowany przez dyrektora instytutu.

3. Zmian rocznego planu finansowego instytutu dokonuje się w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 53. 1. Przychodami instytutu są:

- 1) coroczne dotacje podmiotowe z budżetu państwa, przeznaczone na pokrycie kosztów działalności instytutu. Wysokość dotacji podmiotowej ustalana jest z uwzględnieniem konieczności utrzymania potencjału naukowego instytutu na poziomie nie niższym niż w poprzednim roku obrotowym, planowanych wydatków na nowe zadania powierzane instytutowi, w tym wiążących się ze zwiększeniem stanu zatrudnienia, zrealizowanego oraz przewidywanego wzrostu wynagrodzeń w sferze nauki i zakładanego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług;
- 2) dotacje celowe z budżetu państwa przeznaczone na:
 - a) realizację zadań inwestycyjnych;
 - b) współfinansowanie realizacji programów finansowanych z udziałem środków europejskich;
- 3) dotacje przedmiotowe z budżetu państwa przeznaczone na prowadzenie i rozwijanie baz danych, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 7;
- 4) środki finansowe pochodzące z funduszy Unii Europejskiej;
- 5) przychody z tytułu krajowych i międzynarodowych projektów i programów badawczych;
- 6) przychody z tytułu działalności gospodarczej, o której mowa w art. 40;
- 7) odsetki od środków zgromadzonych na rachunkach bankowych instytutu, z wyjątkiem odsetek od środków pochodzących z dotacji budżetowych, chyba że przepisy odrębne

- lub umowa, na podstawie której Instytut otrzymał środki, stanowią inaczej;
- 8) przychody ze sprzedaży składników własnego mienia oraz z tytułu odpłatności za korzystanie z tych składników przez osoby trzecie na podstawie umowy najmu, dzierżawy albo innej umowy;
 - 9) spadki, zapisy i darowizny;
 - 10) przychody z innych tytułów.
 - 11) przychody z tytułu zryczałtowanych kosztów przeprowadzania weryfikacji kwalifikacji, kompetencji i doświadczenia zawodowego kandydata na biegłego oraz z tytułu zryczałtowanych kosztów przeprowadzania weryfikacji kompetencji i spełniania warunków niezbędnych do samodzielnego prowadzenia badań i opracowywania opinii przez instytucję naukową lub specjalistyczną, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 3 i art. 28 ust. 2 i 3, w tym za dokonanie wpisu na listę certyfikowanych biegłych sądowych oraz listę certyfikowanych instytucji naukowych i specjalistycznych;
 - 12) środki, o których mowa w art. 55 ust. 3, wyasygnowane przez organy procesowe i inne instytucje państwowe na pokrycie zwiększonych wydatków Instytutu (aparatura badawcza, materiały i odczynniki) na realizację ekspertyz zleconych mu przez te organy lub instytucje.

Art.55. 1. Ustalenia należności za wydanie opinii na zlecenie sądów, prokuratur oraz innych podmiotów uprawnionych do prowadzenia postępowań na podstawie ustaw, w toku których dopuszczany jest dowód z opinii biegłego, Instytut Ekspertyz Sądowych dokonuje na podstawie przepisów określających koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym, z zastrzeżeniem ust., 2.

2. W postępowaniu karnym, karnoskarbowym lub w sprawach o wykroczenia:

- 1) koszty opinii wykonanych przez Instytut Ekspertyz Sądowych na zlecenie sądu lub uprawnionego organu finansowane są ze środków budżetowych przeznaczonych na działalność Instytut Ekspertyz Sądowych i odnoszone w ciężar jego wydatków, bez obciążania organu zlecającego opinię;
- 2) Instytut Ekspertyz Sądowych otrzymuje od sądów lub uprawnionego organu zwrot kosztów stawiennictwa i delegowania pracowników, którzy brali udział w wydaniu opinii, wezwanych na posiedzenie sądowe w celu złożenia zeznań w charakterze biegłych lub świadków, a także przywołanych do udziału w oględzinach lub eksperymencie procesowym.

3. Należności za opinie zlecone Instytutowi Ekspertyz Sądowych i wykonane w toku innych postępowań, niż wskazane w ust. 1, ustala się w umowie zawartej ze zleceniodawcą, uwzględniając w wynagrodzeniu za sporządzenie opinii co najmniej bezpośrednie nakłady poniesione na jej opracowanie.

W uzasadnionych przypadkach dyrektor może podjąć decyzję o wykonaniu opinii w całości lub w części ze środków budżetowych przeznaczonych na działalność instytutu i odniesienie w ciężar jego wydatków.

Art 56. Opinie wydawane przez Instytut Ekspertyz Sądowych podpisują biegli instytutu, którzy brali udział w wydaniu opinii.

Art. 57. 1. W instytucie tworzy się następujące fundusze:

- 1) fundusz statutowy;
- 2) fundusz rezerwowy;
- 3) zakładowy fundusz świadczeń socjalnych;
- 4) inne fundusze, jeżeli obowiązek ich utworzenia wynika z odrębnych przepisów.

2. Fundusz statutowy odzwierciedla wartość netto środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych oraz innych składników aktywów, stanowiących wyposażenie instytutu na dzień rozpoczęcia przez niego działalności.

3. Stratę netto Instytutu pokrywa się z funduszu rezerwowego.

4. Fundusz rezerwowy Instytutu:

- 1) zwiększa się o wartość zysku netto instytutu,
- 2) zmniejsza się o wartość straty netto instytutu,

5. Zatwierdzony zysk netto Instytutu za dany rok obrotowy w pierwszej kolejności pokrywa stratę instytutu z lat ubiegłych, a w pozostałej części powiększa fundusz rezerwowy.

6. Zakładowy fundusz świadczeń socjalnych tworzy się na zasadach określonych w ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1316).

7. Instytut jest zwolniony z opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub gminy, z wyjątkiem części tych gruntów wykorzystywanej wyłącznie do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 40.

Art. 58. Dyrektor instytutu jest obowiązany na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1182 i

poz. 1089) uzyskać zgodę Ministra Sprawiedliwości na dokonanie czynności prawnej w zakresie rozporządzenia składnikami aktywów trwałych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, zm.: Dz. U. z 2018 r. poz. 62, poz. 398 i poz. 650), zaliczanymi do wartości niematerialnych i prawnych, rzeczowych aktywów trwałych lub inwestycji długoterminowych, w tym na oddanie tych składników do korzystania innym podmiotom na podstawie umów, na okres dłuższy niż 180 dni w roku kalendarzowym, lub na ich wniesienie jako wkładu do spółki.

Art. 59. Minister Sprawiedliwości ani żaden inny organ nie może ingerować w treść opinii wydawanych przez Instytut.

Rozdział 5

Komitety Standardów Opiniowania

Art. 60. 1. Komitety Standardów Opiniowania działa przy dyrektorze Instytutu Ekspertyz Sądowych.

2. Do zadań Komitetu Standardów Opiniowania należy opiniowanie wniosków o przyznanie certyfikatu potwierdzającego kompetencje oraz wniosków o zawieszenie lub pozbawienie certyfikatu, a także wykonywanie innych zadań wskazanych w ustawie.

3. W skład Komitetu Standardów Opiniowania wchodzi dyrektor IES jako jego przewodniczący oraz powoływani i odwoływani przez Ministra Sprawiedliwości na wniosek dyrektora IES:

- 1) nie więcej niż trzech zastępcy przewodniczącego oraz sekretarz,
- 2) przedstawiciele: instytutów badawczych, szkół wyższych, instytucji wydających opinie w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw, o których mowa w art. 26 ust. 2, samorządów i stowarzyszeń zawodowych, reprezentujący różne dziedziny nauk sądowych.

4. W skład Komitetu wchodzi także jeden przedstawiciel każdego z ministrów kierujących działem administracji rządowej powoływany przez Ministra Sprawiedliwości.

5. Dyrektor IES może zapraszać do udziału w zespołach roboczych Komitetu Standardów Opiniowania konsultantów z poszczególnych dziedzin nauk sądowych, w szczególności reprezentujących, zatrudnionych lub stowarzyszonych w podmiotach wskazanych w ust. 3 pkt 2

6. Członkom Komitetu Standardów Opiniowania oraz konsultantom, o których mowa w ust. 5, przysługuje wynagrodzenie za udział w pracach Komitetu oraz zwrot kosztów

przejazdów, dojazdów środkami komunikacji miejscowej i noclegów na zasadach określonych w przepisach o wysokości oraz warunkach ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu krajowej podróży służbowej.

7. W przypadku delegowania pracownika do udziału w posiedzeniu rady delegującemu pracodawcy przysługuje zwrot poniesionych kosztów.

8. Wynagrodzenie konsultanta i członka za udział w posiedzeniu wynosi 15%, sekretarza 20%, zastępcy przewodniczącego 25% a przewodniczącego 30% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

9. Minister Sprawiedliwości, mając na względzie potrzebę zapewnienia sprawnego działania Komitetu, określi w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i termin zgłaszania członków Komitetu oraz powoływania i odwoływania członków Komitetu;
- 2) organizację, tryb i sposób działania Komitetu, w tym sposób opiniowania przez Komitet wniosków o przyznanie certyfikatu kompetencji, sposób i kryteria oceny wykonywania czynności przez biegłych i instytucje naukowe lub specjalistyczne;
- 3) tryb powoływania, zasady działania i uprawnienia zespołów roboczych Komitetu Standardów Opiniowania, wypracowujących stanowisko Komitetu w sprawie kandydatów na biegłych oraz instytucji naukowej lub specjalistycznej ubiegających się o uzyskanie certyfikatu kompetencji.

Rozdział 6

Lista biegłych i wykaz instytucji naukowych i specjalistycznych

Art. 61. 1. Tworzy się listę biegłych oraz instytucji certyfikowanych.

2. Lista biegłych oraz instytucji certyfikowanych są prowadzone w systemie teleinformatycznym administrowanym i udostępnianym przez Ministra Sprawiedliwości.

3. Wpisu na listę biegłych oraz instytucji certyfikowanych oraz skreślenia z tych list dokonuje dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Art. 62. Lista biegłych certyfikowanych zawiera:

- 1) imiona i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w przypadku cudzoziemców nieposiadających numeru PESEL, obywatelstwo oraz datę i miejsce urodzenia;
- 3) miejsce zamieszkania lub stałego pobytu;
- 4) adres do korespondencji, numer telefonu, adres poczty elektronicznej;
- 5) dziedzinę i specjalność biegłego;
- 6) informację o uzyskanych stopniach naukowych, tytule naukowym, stopniach w zakresie sztuki, tytule w zakresie sztuki albo innych stopniach lub tytułach uzyskanych w określonej dziedzinie;
- 7) informację, czy biegły wykonuje obowiązki jako biegły indywidualny, czy też wyłącznie jako osoba opiniująca w ramach działalności instytucji certyfikowanej;
- 8) datę wpisu;
- 9) oznaczenie okresu ważności wpisu;
- 10) datę i okres zawieszenia w wykonywaniu czynności biegłego.

Art. 63. Lista instytucji certyfikowanych zawiera:

- 1) nazwę oraz siedzibę instytucji naukowej lub specjalistycznej;
- 2) formę prawną prowadzonej działalności;
- 3) numer REGON oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli zostały nadane;
- 4) numer i datę wpisu do właściwego rejestru w przypadku obowiązku rejestracji prowadzonej działalności;
- 5) adres do korespondencji, numer telefonu, adres poczty elektronicznej;
- 6) dziedziny i specjalność instytucji naukowej lub specjalistycznej;
- 7) imiona i nazwiska biegłych certyfikowanych, którzy autoryzują opinie wydawane przez instytucję, której wpis dotyczy;
- 8) datę wpisu;
- 9) oznaczenie okresu ważności wpisu;
- 10) datę i okres zawieszenia w wykonywaniu czynności biegłego

Art. 64. 1. Minister Sprawiedliwości za pośrednictwem systemu teleinformatycznego udostępnia organom prowadzącym postępowania na podstawie ustawy informacje z listy biegłych oraz z listy instytucji certyfikowanych.

2. Minister udostępnia również innym podmiotom informacje, o których mowa w art. 64 pkt 1, 5-10 oraz art. 65, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

3. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób prowadzenia listy biegłych certyfikowanych i listy instytucji certyfikowanych oraz sposób udostępniania danych zamieszczonych na tych listach, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o biegłych i instytucjach certyfikowanych oraz potrzebę efektywnego ich wyszukiwania.

Art. 65.. 1. Biegły oraz instytucja certyfikowana mają obowiązek zgłoszenia Instytutowi Ekspertyz Sądowych zmiany danych objętych wpisem na listę w terminie 30 dni od dnia, w którym wystąpiły okoliczności uzasadniające zgłoszenie zmiany. Do zgłoszenia załącza się lub przedstawia dokumenty będące podstawą zmiany danych objętych wpisem.

2. Niezgłoszenie zmiany danych objętych wpisem w terminie, o którym mowa w ust. 1, stanowi podstawę do zawieszenia uprawnień wynikających z certyfikatu kompetencji na czas niezbędny do ich uzupełnienia, uzgodniony z biegłym.

Rozdział 7

Zasady wykonywania czynności biegłego oraz zasady wydawania opinii przez instytucje naukowe lub specjalistyczne

Art. 66. 1. Biegły jest obowiązany do:

- 1) wykonywania czynności ze szczególną starannością i bezstronnością, zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa;
- 2) doskonalenia kwalifikacji w zakresie swojej specjalności;
- 3) znajomości obowiązujących przepisów prawa regulujących zasady udziału biegłego w postępowaniu, w którym może zostać powołany do wykonywania czynności biegłego;

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do biegłych do sprawy oraz osób, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2.

Art. 67. 1. Biegły oraz instytucja certyfikowana są obowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej wydawanych opinii w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw.

2. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać, w szczególności:

- 1) nazwę organu prowadzącego postępowanie, który powołał biegłego albo instytucję certyfikowaną;
- 2) sygnaturę akt sprawy, w której powołano biegłego albo instytucję certyfikowaną;
- 3) datę zleconej opinii;
- 4) zakres opinii;
- 5) datę wydania opinii lub odmowy jej wydania.

3. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 wraz z kopiami opinii przechowuje się przez okres ważności certyfikatu i przez 3 lata od dnia wygaśnięcia lub pozbawienia certyfikatu, na podstawie którego opinie były wydawane, a w przypadku gdy przeciwko biegłemu lub osobie, o której mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2, prowadzone są postępowania karne lub cywilne dotyczące wydanej opinii – przez 2 lata od prawomocnego zakończenia tych postępowań.

Art. 68. 1. Biegły oraz instytucja certyfikowana nie mogą odmówić wydania opinii w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy na żądanie sądu, prokuratora, innego organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze oraz organów administracji publicznej, chyba że zachodzą przyczyny uzasadniające odmowę, w szczególności określone w przepisach regulujących dane postępowanie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do biegłego do sprawy i instytucji opiniującej do sprawy.

Art. 69. Biegły, biegły do sprawy oraz biegły wykonujący działalność opiniodawczą w ramach instytucji certyfikowanej, w tym w ramach któregośkolwiek z podmiotów wskazanych w art. 26 ust. 2, przy wykonywaniu czynności biegłego korzystają z ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszowi publicznemu.

Art. 70. 1. Biegłemu, biegłemu do sprawy oraz instytucji certyfikowanej i instytucji opiniującej do sprawy przysługuje prawo do wynagrodzenia za wydaną opinię.

2. Wynagrodzenie za wydaną opinię, przysługujące biegłemu oraz biegłemu do sprawy, obejmuje należność za czynności przygotowawcze i badawcze, łącznie z zapoznaniem się z aktami sprawy, oraz za opracowanie opinii wraz z uzasadnieniem.

3. Biegłemu oraz biegłemu do sprawy przysługuje ponadto zwrot udokumentowanych kosztów zużytych materiałów i innych wydatków niezbędnych do wydania opinii.

4. Biegłemu oraz biegłemu do sprawy dokonującym czynności poza miejscem zamieszkania przysługuje prawo do zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i diety na

zasadach określonych w przepisach o wysokości oraz warunkach ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu krajowej podróży służbowej. W przypadku wezwania w kilku sprawach na ten sam dzień zwrot kosztów i diety przyznaje się tylko raz.

5. Bieglemu oraz biegłemu do sprawy wezwanym do sądu, również w przypadku nieskorzystania przez sąd z ich usług, przysługuje prawo do wynagrodzenia.

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do instytucji certyfikowanych i instytucji opiniujących do sprawy, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

7. Instytucji certyfikowanej, w przypadku wydawania opinii związanej z poddaniem osoby pod obserwację, przysługuje zwrot kosztów pobytu tej osoby, w szczególności kosztów: wyżywienia, świadczonych usług medycznych związanych wyłącznie z obserwacją oraz maksymalnie 15% narzutu z tytułu kosztów związanych z utrzymaniem instytucji naukowej lub specjalistycznej, do której dana osoba została skierowana na obserwację.

Art. 71. 1. Wysokość wynagrodzenia za wydaną opinię określa organ, który żądał jej wydania, mając na względzie czas i nakład pracy niezbędne do wydania opinii, a także stopień złożoności problemu będącego jej przedmiotem oraz warunki, w jakich opracowano opinię.

2. Organ, o którym mowa w ust. 1, orzeka także w przedmiocie należności, o których mowa w art. 72 ust. 3 i 4.

3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość i szczegółowe zasady wynagradzania biegłych, biegłych do sprawy oraz instytucji certyfikowanych i instytucji opiniujących do sprawy za wydanie opinii;
- 2) wysokość i szczegółowe zasady wynagradzania biegłych, biegłych do sprawy oraz instytucji certyfikowanych i instytucji opiniujących do sprawy za udział w czynności sądowej;
- 5) wysokość wynagrodzenia biegłych, biegłych do sprawy oraz instytucji certyfikowanych i instytucji opiniujących do sprawy w przypadku wezwania do sądu i nieskorzystania z ich usług

– mając na względzie czas i nakład pracy niezbędne do wydania opinii, stopień złożoności problemu będącego jej przedmiotem, warunki, w jakich opracowano opinię, posiadanie stopnia lub tytułu naukowego lub zawodowego przez biegłego lub biegłego do sprawy oraz wpis na listę biegłych certyfikowanych lub instytucji certyfikowanych, stosując zasadę, że wynagrodzenie biegłych certyfikowanych i instytucji certyfikowanych podwyższa się o 10 %

w stosunku do wynagrodzenia za opinie sporządzone przez biegłych do sprawy i instytucje opiniujące do sprawy.

Art. 72. 1. Biegły, biegły do sprawy oraz instytucja certyfikowana i instytucja opiniująca do sprawy zgłaszają wniosek o przyznanie im wynagrodzenia za wydaną opinię i innych należności do organu prowadzącego postępowanie, pod rygorem utraty prawa do ich uzyskania, w terminie 7 dni od dnia wydania opinii, a jeżeli byli wezwani na przesłuchanie lub do udziału w czynności procesowej prowadzonej przez organ, który żądał opinii, w terminie 3 dni od dnia zakończenia tej czynności.

2. Wniosek o przyznanie wynagrodzenia i innych należności składa się ustnie do protokołu lub na piśmie.

3. Roszczenie o przyznanie wynagrodzenia za wydaną opinię i innych należności przedawnia się z upływem 3 lat od dnia powstania tego roszczenia.

4. Biegły, biegły do sprawy oraz instytucja certyfikowana i instytucja opiniująca do sprawy powinni być pouczeni o prawie i sposobie zgłoszenia wniosku o przyznanie wynagrodzenia i innych należności oraz o skutkach niezachowania terminu wskazanego w ust. 1.

Art. 73. 1. Wypłata wynagrodzenia za wydaną opinię i innych należności dokonywana jest w następujący sposób:

- 1) niezwłocznie po sprawdzeniu przez organ prowadzący postępowanie wyliczenia należności, przedłożonych przez biegłego, biegłego do sprawy oraz instytucję certyfikowaną i instytucję opiniującą do sprawy, wypłaca się 50 % wnioskowanego wynagrodzenia oraz kwoty innych należności;
- 2) zatwierdzenie wysokości wnioskowanego wynagrodzenia oraz wypłata jego pozostałej części następuje po zgłoszeniu uwag do opinii przez strony postępowania i podjęciu przez organ prowadzący postępowanie decyzji, czy będzie ona stanowiła podstawę orzekania, nie później jednak niż w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia opinii.

2. Po rozważeniu stanowisk stron oraz dokonaniu analizy treści opinii, organ prowadzący postępowanie podejmuje decyzję o przyznaniu pełnego wynagrodzenia za wydaną opinię lub zastosowaniu przepisu art. 76 ust. 2.

Art. 74. 1. Jeżeli opinia jest fałszywa, wynagrodzenie oraz zwrot jakichkolwiek kosztów poniesionych przez biegłego związanych z jej wydaniem nie przysługują. Jeżeli

wynagrodzenie lub należność z tytułu kosztów poniesionych przez biegłego zostały biegłemu wypłacone, w przypadku przewidzianym w zdaniu poprzedzającym, biegły obowiązany jest do ich zwrotu na rachunek organu zlecającego w terminie 14 dni od dnia prawomocnego stwierdzenia wydania opinii fałszywej.

2. Jeżeli opinia jest niepełna, nierzetelna lub została wydana ze znacznym nieusprawiedliwionym opóźnieniem, wynagrodzenie ulega odpowiedniemu obniżeniu; można również odstąpić od przyznania wynagrodzenia lub zwrotu jakichkolwiek kosztów poniesionych przez biegłego związanych z jej wydaniem.

3. Postanowienia ust. 1 i 2 stosuje się do biegłego do sprawy, instytucji certyfikowanej i instytucji opiniującej do sprawy.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 75. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 282 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Biegły składa przed rozpoczęciem czynności przyrzeczenie w następującym brzmieniu: „Świadomy znaczenia moich słów i odpowiedzialności przed prawem, przyrzekam uroczyście, że czynności biegłego będę wykonywać sumiennie i bezstronnie, dochowując tajemnicy prawnie chronionej”.”;

2) art. 290 i art. 291 otrzymują brzmienie:

„Art. 290. § 1. Sąd może zażądać opinii odpowiedniej instytucji certyfikowanej. Sąd może zażądać od instytucji dodatkowych wyjaśnień pisemnych lub ustnych przez wyznaczoną do tego osobę, może też zarządzić złożenie dodatkowej opinii przez tę samą lub inną instytucję.

§ 2. W opinii instytucji należy wskazać osoby, które przeprowadziły badania i wydały opinię.

Art. 291. Instytucja certyfikowana może żądać wynagrodzenia za wykonaną pracę i za stawieństwo swoich przedstawicieli.”;

3) w art. 307 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Pobranie krwi i przesłanie jej do instytucji, o której mowa w art. 290, można zlecić biegłemu miejsca zamieszkania stron lub siedziby sądu.”.

Art. 76. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Art. 194. O dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydaje się postanowienie, w którym należy wskazać:

- 1) imię, nazwisko, specjalność biegłego lub biegłych, a w wypadku opinii instytucji certyfikowanej, w razie potrzeby, specjalność i kwalifikacje osób, które powinny wziąć udział w przeprowadzeniu ekspertyzy i wydaniu opinii,
- 2) przedmiot i zakres ekspertyzy ze sformułowaniem, w miarę potrzeby, pytań szczegółowych,
- 3) termin dostarczenia opinii.”;

2) w art. 197 § 1 otrzymuje brzmienie:

§ 1. Biegły składa przyrzeczenie następującej treści: „Świadomy znaczenia moich słów i odpowiedzialności przed prawem, przyrzekam uroczyście, że czynności biegłego będę wykonywać sumiennie i bezstronnie, dochowując tajemnicy prawnie chronionej”.”;

3) w art. 200 w § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w wypadku opinii instytucji certyfikowanej – także pełną nazwę i siedzibę instytucji naukowej lub specjalistycznej,”;

4) art. 618f-618i otrzymują brzmienie:

„Art. 618f. § 1. Specjaliście nie będącemu funkcjonariuszem organów procesowych powołanym przez sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez nich wydatków niezbędnych dla wykonania czynności.

§ 2. Wysokość wynagrodzenia za wykonaną pracę specjalisty nie będącego funkcjonariuszem organów procesowych ustala się uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wykonania czynności czas i nakład pracy, a wysokość wydatków, o których mowa w § 1 - na podstawie złożonego rachunku.

§ 4. Wynagrodzenie specjalisty nie będącego funkcjonariuszem organów procesowych, będącego podatnikiem obowiązany do rozliczenia podatku od towarów i usług, podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług, określoną zgodnie ze stawką tego podatku obowiązującą w dniu orzekania o tym wynagrodzeniu.

Art. 618g. Do tłumacza i specjalisty nie będącego funkcjonariuszem organów procesowych powołanych przez sąd lub organ postępowania przygotowawczego stosuje się odpowiednio

art. 618a. Dotyczy to również sytuacji, gdy sąd lub organ postępowania przygotowawczego nie skorzystał z usług takiego tłumacza lub specjalisty.

Art. 618h. § 1. Tłumaczowi i specjaliście nie będącemu funkcjonariuszem organów procesowych wezwanym przez sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, w razie nieskorzystania z ich usług, przysługuje zwrot utraconego zarobku lub dochodu.

§ 2. Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód przyznaje się tłumaczowi i specjaliście nie będącemu funkcjonariuszem organów procesowych, uwzględniając ich kwalifikacje i czas zużyty w związku z wezwaniem. Przepisy art. 618b § 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 618i. W przypadku gdy tłumacz lub specjalista nie będący funkcjonariuszem organów procesowych zostaną wezwani przez uprawniony organ w kilku sprawach na ten sam dzień, zwrot kosztów podróży, noclegu, utrzymania w miejscu wykonywania czynności postępowania, utraconego zarobku lub dochodu z powodu stawiennictwa na wezwanie organu, przysługuje im tylko raz.”;

5) w art. 618k § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Świadek, osoba mu towarzysząca, tłumacz oraz specjalista nie będący funkcjonariuszem organów procesowych powinni być pouczeni o prawie i sposobie zgłoszenia wniosku o zwrot należności oraz o skutkach niezachowania terminu wskazanego w § 2.”;

6) w art. 618l § 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 618l. § 1. Należności świadka, osoby mu towarzyszącej, tłumacza oraz specjalisty nie będącego funkcjonariuszem organów procesowych ustala i przyznaje sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze.”.

Art. 77. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, w art. 233 dodaje się § 4b w brzmieniu:

”§ 4b. Przepisy § 4 i 4a stosuje się odpowiednio do:

- 1) osoby biorącej udział w wydaniu opinii, jeżeli opinia została wydana przez instytucję naukową lub specjalistyczną;
- 2) osoby sporządzającej ekspertyzę wymagającą wiadomości specjalnych, jeżeli wiedziała ona albo na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać, że ekspertyza będzie służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy.”.

Art. 78. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej w art. 24 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) tłumaczy przysięgłych oraz biegłych;”.

Art. 79. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w dziale IV uchyla się rozdział 6.

Art. 80. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych:

1) uchyla się art. 89;

2) art. 90-90b otrzymują brzmienie:

„Art. 90. Do tłumacza powołanego przez sąd stosuje się odpowiednio art. 85. Dotyczy to również sytuacji, gdy sąd nie skorzystał z usług takiego tłumacza.”;

Art. 90a. 1. Tłumaczowi wezwanemu przez sąd, w razie nieskorzystania z jego usług, przysługuje zwrot utraconego zarobku lub dochodu.

2. Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód przyznaje się tłumaczowi, uwzględniając jego kwalifikacje i czas zużyty w związku z wezwaniem. Przepisy art. 86 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 90b. W razie wezwania tłumacza do sądu w kilku sprawach na ten sam dzień, zwrot kosztów podróży, noclegu, utrzymania w miejscu wykonywania czynności sądowej, utraconego zarobku lub dochodu z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu, przysługuje im tylko raz.”;

3) art. 92-93 otrzymują brzmienie:

„Art. 92. 1. Zwrot wydatków, utraconego zarobku lub dochodu, wynagrodzenia i kosztów podróży przyznaje się na wniosek świadka lub tłumacza złożony na piśmie lub ustnie do protokołu rozprawy.

2. Wniosek o przyznanie należności, o których mowa w ust. 1, składa się ustnie do protokołu lub na piśmie, w terminie 3 dni od dnia zakończenia czynności z udziałem osoby uprawnionej do tych należności, a w przypadku osoby, o której mowa w art. 88 - z udziałem świadka, któremu ona towarzyszyła.

3. Roszczenie o zwrot należności, o których mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia powstania tego roszczenia.

4. Świadek lub tłumacz powinni być pouczeni o prawie i sposobie zgłoszenia wniosku o zwrot należności oraz o skutkach niezachowania terminu wskazanego w ust. 2.

Art. 93. 1. Należności świadków, tłumaczy, stron oraz mediatorów za prowadzenie mediacji na skutek skierowania przez sąd, przyznaje i ustala sąd lub referendarz sądowy.

2. Przyznaną należność należy wypłacić niezwłocznie. W przypadku niemożności niezwłocznej wypłaty należność przekazuje się przekazem pocztowym lub przelewem bankowym bez obciążania świadka, mediatora lub tłumacza opłatą pocztową lub kosztami przelewu.”.

Art. 81. W ustawie z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U 2017 poz. 2186) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się punkt 66 w brzmieniu:

„66) Dyrektor i zastępcy dyrektora Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna z siedzibą w Krakowie.”

2) w art. 8 dodaje się pkt. 62 w brzmieniu:

„62) pkt. 66 – Minister Sprawiedliwości.”

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 82. 1. Biegłych sądowych ustanowionych przy sądach okręgowych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy uznaje się za biegłych w rozumieniu ustawy, nie dłużej jednak, niż do dnia 31 grudnia 2021 r.

2. Przepisów rozdziału 7 nie stosuje się.

3. Do zasad wykonywania czynności biegłego oraz zasad przyznawania biegłym wynagrodzenia oraz innych należności stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 83. W roku 2019, do czasu otrzymania dotacji, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt. 1 ustawy, działalność Instytutu jest finansowana z rezerwy ogólnej Rady Ministrów.

Art. 84. W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą do Instytutu Ekspertyz Sądowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 2, art. 28 ust. 1 i 2, art. 29-32, art. 39, art. 41-46, art. 47 ust. 1-4, 6 i 7, art. 48-50 i art. 65 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 736). Ministrem właściwym w rozumieniu przepisów, o których mowa w zdaniu pierwszym, jest Minister Sprawiedliwości.

Art. 85. Z dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) likwidacji podlega państwowa jednostka budżetowa „Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie”,
- 2) składniki majątkowe i niemajątkowe państwowej jednostki budżetowej „Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie” stają się składnikami majątkowymi i niemajątkowymi państwowej osoby prawnej „Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie”,
- 3) Skarb Państwa na wniosek Ministra Sprawiedliwości przekazuje państwowej osobie prawnej Instytutowi Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie w trwały zarząd nieruchomość przy ul. Westerplatte 9 w Krakowie stanowiącą siedzibę zlikwidowanej jednostki budżetowej „Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie”.
- 4) należności i zobowiązania państwowej jednostki budżetowej „Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie” stają się należnościami i zobowiązaniami państwowej osoby prawnej „Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie”, który wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki likwidowanej jednostki budżetowej.

Art. 86. 1. Za wyjątkiem czynności opisanych w art. 91 ust. 3 i 4 ustawy, w stosunku do Instytutu wprowadza się zasadę kontynuacji prawnej jego działalności, wyrażającą się w przyjęciu, iż zmiana formy prawnej ich organizacji nie wpływa w żaden sposób na realizowane na mocy dotychczasowego statutu zadania, badania, projekty lub inne podejmowane na mocy dotychczasowych statutu działania, jak też nie ma wpływu na istniejące zobowiązania prawne, na funkcjonowanie instytutu. Wyrazem wskazanej zasady kontynuacji są w szczególności:

- 1) pozostanie w mocy wszelkich zobowiązań, umów lub porozumień, których stroną był dotychczas Instytut lub które zawarło Ministerstwo Sprawiedliwości w imieniu instytutu lub na rzecz instytutu; w mocy pozostają również wszelkie roszczenia, które posiadały lub reprezentujące je Ministerstwo Sprawiedliwości w stosunku do osób trzecich;
- 2) w mocy pozostają wszelkie oświadczenia złożone przez wobec podmiotów zewnętrznych oraz wszelkie oświadczenia podmiotów zewnętrznych względem instytutu, w tym oświadczenia dotyczące ochrony danych osobowych,
- 3) brak zmian w realizowanych projektach, badaniach, zleceniach i innych usługach lub

- działaniach wykonywanych przez lub zleconych przez innym podmiotom lub osobom,
- 4) zachowanie wszelkich dotychczas posiadanych przez uprawnień, w tym w szczególności do działalności normalizacyjnej, certyfikacyjnej lub aprobowej oraz zachowanie wszelkich posiadanych certyfikatów.

2. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości co do działania zasady kontynuacji prawnej określonej w ust. 1, z zastrzeżeniem wyjątku określonego w art. 91 ust. 3 i 4, domniemywa się że zasada ta działa.

Art. 87. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) dotychczasowy dyrektor instytutu będącego państwową jednostką budżetową staje się dyrektorem instytutu powstałego na mocy ustawy;
- 2) dotychczasowi członkowie rady naukowej instytutu będącego państwową jednostką budżetową stają się członkami rady naukowej instytutu powstałego na mocy ustawy.

2. Pierwsza kadencja dyrektora instytutu i członków rady naukowej, o których mowa w art. 44 ust. 1 i art. 48 ust. 4, rozpoczyna swój bieg z dniem wejścia w życie ustawy.

3. W zakresie odmiennie nie uregulowanym w niniejszej ustawie, do czasu wydania nowego statutu pozostają w mocy i odpowiednio są stosowane postanowienia dotychczasowego statutu instytutu będącego państwową jednostką budżetową

Art. 88. 1. Pracownicy państwowej jednostki budżetowej „Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie” stają się pracownikami państwowej osoby prawnej „Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra Jana Sehna w Krakowie”; przepis art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

2. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy dyrektor Instytutu może złożyć pracownikom oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia, za czternastodniowym uprzedzeniem.

3. Doręczenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 3, może nastąpić w miejscu pracy, za pokwitowaniem jej odbioru przez pracownika lub poprzez doręczenie za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481). Do doręczeń za pośrednictwem operatora pocztowego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2018 poz. 155) dotyczące doręczeń pism sądowych.

4. Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy w trybie określonym w ust. 2 i 3, przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu

wypowiedzenia, wyliczone na podstawie stosowanego odpowiednio przepisu art. 36¹ Kodeksu pracy

6. Niezłożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 3, w okresie wskazanym w tym przepisie jest równoznaczne z kontynuacją zatrudnienia danego pracownika w instytucie utworzonym na mocy ustawy. W przypadku opisanym w zdaniu poprzedzającym zasada ciągłości pracy pracownika powoduje, że w mocy pozostają wszelkie oświadczenia składane przez pozostające w zatrudnieniu osoby w stosunku do Instytutu, w tym w szczególności oświadczenia dotyczące praw lub obowiązków pracowniczych, oświadczenia dotyczące ubezpieczeń społecznych oraz oświadczenia dotyczące ochrony i przetwarzania danych osobowych. Opisana zasada pozostawiania w mocy dotychczas złożonych oświadczeń stosuje się również odpowiednio do wszelkich oświadczeń Instytutu złożonych w stosunku do osób, z którymi nie rozwiązano stosunku pracy, w tym w szczególności oświadczeń dotyczące praw lub obowiązków pracowniczych, oświadczeń dotyczących ubezpieczeń społecznych lub oświadczeń dotyczących ochrony i przetwarzania danych osobowych.

Art. 89. Ustawa wchodzi w życie z dniem 2019 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 60, który wchodzi w życie z dniem 2019 r.;
- 2) art. 2 – 36 i art. 61 - 80, które wchodzi w życie z dniem 2020 r.